

Ավետիք Իսահակյան

Իմ փերին

(Շիրակի ավանդավեյ)

Կես – գիշերին, գետի ափին
Ես նստած եմ սիրավառ.
Գետն հոսում է, և հոսանքին
Ես նայում եմ միալար:

- Ո՞վ է՝ անդորր, լուռ գիշերով
Մենությունըս խռովում.
Շուշան – կրծքով, լույս թներով
Նիրհած գետը վրդովում:

Ո՞վ է հագած լուսնի շողեր՝
Շքեղ կանգնում առաջիս.
Սև մազերին գոհար – ցողեր՝
Հուր շնչում ականջիս:

Ո՞վ է ծագող լույսերի հետ
Ծաղիկները համբուրում.
Երագի պես ցնդում անհետ
Մշուշային փրփուրում:

Նա փերին է գմբուխտ գետի,
Ցնորքներիս սիրելին.

Դիցուիին է իմ վառ սրտի,
Վառ երգերիս նագելին:
Եվ մինչև լույս գետի ափին
Ես նստած եմ քարացած.
Գետն հոսում է, և հոսանքին
Ես նայում եմ շվարած...

1892

Արգինա